

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **J. J., bytom B**, proti žalovanej **Správe katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu**, za účasti **Ing. I. V., bytom M.**, ako vedľajšieho účastníka, zastúpeného **JUDr. J.D., advokátom**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. V 4088/03 zo dňa 17. mája 2005, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 262/2005-134 zo dňa 16. októbra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 262/2005-134 zo dňa 16. októbra 2008 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zrušil rozhodnutie žalovanej č. V 4088/03 zo dňa 17.5.2005 podľa § 250j ods. 2 písm. d/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Žalovanej uložil zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 9.467,--Sk na účet právneho zástupcu JUDr. Ľ. M.

Predmetom preskúmanieho konania bolo rozhodnutie, ktorým žalovaná povolila vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. X. k.ú. R. na základe kúpnej zmluvy uzavretej medzi Ing. I. ako predávajúcim a obchodnou spoločnosťou E., s.r.o., ako kupujúcim, a to na základe žaloby I. J., ktorá účastníčkou vkladového konania síce nebola, ale rozhodnutie žalovanej podľa názoru krajského súdu môže ovplyvniť jej právnu pozíciu, t.j. jej hmotno-právne postavenie bude po vydaní rozhodnutia iné ako pred jeho vydaním. Krajský súd dôvodil, že je nepochybné, že na konania podľa zákona č. 162/1992 Z. z. o katastrí nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“), sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, a pretože z ustanovenia § 14 ods. 1 správneho poriadku účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté ako aj ten kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý a to až do času, kým sa preukáže opak, je nesporné, že takýmto osobám treba umožniť ich účasť na konaní, aby v ňom mohli obhajovať svoje práva alebo právom chránené záujmy. V prípade, že sa takéto konanie už začalo, vzniká takýmto osobám procesný právny nárok, aby boli pribraté do konania. Správny orgán má teda povinnosť, aby každému, kto sa naň obráti s tvrdením, že rozhodnutie sa môže priamo dotýkať jeho práv, právom chránených záujmov alebo povinnosti, priznal postavenie

účastníka konania a takto s ním zaobchádzal až dovtedy, kým sa preukáže opak. O nepriznaní postavenia účastníka konania musí správny orgán rozhodnúť rozhodnutím.

Súhlasil preto s námietkami žalobkyne, že žalovaná nekonala s ňou ako s účastníčkou správneho konania, keď bez toho, aby rozhodnutím rozhodla o nepriznaní jej postavenia ako účastníka konania, ignorovala jej žiadosti o pribratie do konania ako účastníčky konania, dokonca jej nedoručovala ani predmetné rozhodnutie.

Súd prvého stupňa mal tiež za to, že v rámci správneho konania nebola dostatočne objasnená ani otázka týkajúca sa rozhodujúcich skutočností na posúdenie argumentov žalobkyne spočívajúce najmä v tom, že bývalý manžel žalobkyne nie je podnikateľom v zmysle príslušných ustanovení obchodného a živnostenského zákonníka a v takomto prípade neobstojí preto právna argumentácia žalovanej, ktorá sa odvolávala na právny názor prezentovaný v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 19 S 285/2002. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 250k ods. 1 OSP.

Včas podaným odvolaním rozsudok krajského súdu napadol Ing. I.H. ako vedľajší účastník majúc za to, že krajský súd sa vecou dostatočne nezaoberal, nedostatočne zistil skutkový stav veci, nevykonal dostatok dôkazov v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu právnemu záveru.

Poukázal na to, že pôvodnými bezpodielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností boli manželia Ing. J.J. a I.J. Ing. J.J. uzavrel dňa 09.03.2000 s vedľajším účastníkom záložnú zmluvu na zabezpečenie peňažnej pohľadávky, plynúcej zo zmluvy o pôžičke uzavretej medzi týmito účastníkmi, pričom Ing. J.J. ako dlžník si pôžičku bral na rozvoj podnikateľskej činnosti. Vklad záložného práva bol povolený dňa 15.05.2000 pod č. 841/2000. Ing. J.J. pri začatí podnikania súhlas svojej manželky mal, čoho dôkazom je i skutočnosť, že podnikal od roku 1996, pričom pri podnikaní využíval i majetok v BSM. Na ďalšie použitie majetku v rámci podnikania súhlas svojej manželky nepotreboval a teda nie je zrejmé, prečo by žalovaná nemala návrh povoliť. Mal za to, že žalovaná povolením vkladu rozhodla správne i vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a nie je vedľajšiemu účastníkovi zrejmé, prečo sa súd v tomto konaní nezaoberal týmito otázkami.

Taktiež nesúhlasil s názorom prvostupňového súdu, že žalovaná nekonala so žalobkyňou ako účastníčkou správneho konania, nakoľko má za to, že žalobkyňa účastníčkou konania nemá byť. Predajom predmetnej nehnuteľnosti došlo k realizácii záložného práva so súhlasom Ing. J.J. ako záložného dlžníka, pričom toto záložné právo bolo zriadené v rámci podnikateľskej činnosti Ing. J.J., s ktorou jeho bývalá manželka súhlasila a teda na jednotlivé úkony ako bola pôžička zabezpečená predmetným záložným právom jej súhlas nebol potrebný a teda z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa v tomto prípade pri realizácii záložného práva, s ktorým súvisí i konanie o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností nie je účastníčkou konania. Súčasne poukázal skutočnosť, že Ing. J.J. bol podnikateľom v zmysle § 2 Obchodného zákonníka, spĺňa všetky náležitosti a teda jeho konanie ako boli pôžička a zabezpečenie návratnosti pôžičky záložným právom i jeho následná realizácia za súhlasu Ing. J.J. sú nepochybné a preukázateľne konaním podnikateľa.

Na základe toho mal za to, že žalovaná rozhodla vo svojom rozhodnutí správne a nie je zrejmé, prečo toto rozhodnutie krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil. Žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie súdu I. stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Svoje odvolanie doplnil podaním zo dňa 18.11.2008, v ktorom poukázal na to, že otázka či Ing. J.J. konal ako podnikateľ sa riešila už vo viacerých konaniach, ktoré sú dnes právoplatne ukončené. V konaní pred Okresným súdom Bratislava III v právnej veci navrhovateľky I.J. c/a Ing. J.J. a spol., č.k. 14C 16/99 sa v uzneseniach zo dňa 22.2.2008 a 18.3.1999 riešila otázka konania Ing. J. ako podnikateľa, taktiež poukázal na konanie pred Krajským súdom v Bratislave v právnej veci navrhovateľky I.J. c/a Ing. J.J. Jaroslav a spol., č.k. 13Co 520/01, o nariadenie predbežného opatrenia, uznesenie zo dňa 28.3.2002. Súčasne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.10.2003, č.k. 19S 285/02 v právnej veci navrhovateľa Ing. I.H. c/a Katastrálny úrad v Bratislave v konaní o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu. Taktiež dal do pozornosti uznesenie krajského súdu v právnej veci navrhovateľky I. c/a Ing. J., o nariadenie predbežného opatrenia č.k. 18Co 89/98, kde sa v odôvodnení tohto uznesenia výslovne uvádza, že v prípade konania Ing. J.J. išlo o konanie podnikateľa a teda súhlas navrhovateľky na ďalšie nakladanie s nehnuteľnosťou nepotreboval. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenia § 134 a § 135 OSP.

V písomnom vyjadrení na odvolanie žalobkyňa uviedla, že všetky okolnosti, ktoré za odvolací dôvod považuje právny zástupca vedľajšieho účastníka, boli súdom prvého stupňa dostatočne zistené a súd sa s nimi vo svojom rozhodnutí vypořiadal. Namietala, že samotný Ing. J., v čase nakladania so spoločným majetkom a uzatvárania zmlúv na základe ktorých dochádzalo k prevodom majetku, ako fyzická osoba nepodnikal. Oprávnenie na podnikanie Ing. J. ani nikdy nepreukázal, ale ani nikdy netvrdil, že takéto oprávnenie mal. Jeho tvrdenie o podnikaní, rovnako ako mylný právny názor právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, vychádzal len z toho, že ak bol spoločníkom obchodnej spoločnosti bol podnikateľom.

Naviac nakladanie s majetkom na podnikanie, nie je zašantročením majetku mimo dosahu druhého bezpodielového spoluvlastníka. Ak teda Ing. J.J. použil spoločný majetok v čase rozvodového konania a po právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva tak, že ho vyňal z dispozície žalobkyne, išlo v jeho prípade o protiprávny postup. Zákonom nedovolené – zakázané konanie, ktoré je navyše aj v rozpore s morálnymi zásadami spoločnosti, trpí absolútnou neplatnosťou.

Preto nemôže byť platný ani ten právny úkon (záložná zmluva s vedľajším účastníkom, bez ohľadu, či o dôvode absolútnej neplatnosti vedľajší účastník vedel), ktorý uzavrel s vedľajším účastníkom a na základe ktorého boli nehnuteľnosti bez vedomia a súhlasu žalobkyne prevedené na tretiu osobu.

Ak v doplnení odvolania právny zástupca sa odvoláva aj na rozhodnutia o predbežných opatreniach, opomína pritom, že nešlo o rozhodnutia vo veci samej, ale len dočasné opatrenia, ktoré neprejudikujú rozhodnutie vo veci samej. Opomenul uviesť aj iné predbežné opatrenie vydané vo veci vypořiadania BSM, potvrdené krajským súdom, z ktorého vyplýva, že v prípade nehnuteľností ide o majetok v BSM, s ktorým nemôže Ing. J.J. samostatne disponovať.

Neobstojí preto ani tvrdenie v odvolaní, že žalobkyňa nemala byť účastníkom katastrálneho konania. Žalovaná si mala riešiť otázku, či je možný prevod vlastníctva nehnuteľnosti bez súhlasu zapísaného katastrálneho vlastníka (podľa písomných podaní žalobkyne proti jej vôli) a neobstojí ani odvolanie sa na iné rozhodnutie súdu, ktoré zaväzovalo žalovanú len v konkrétnom konaní, v ktorom súd rozhodol o opravnom

prostriedku proti rozhodnutiu správy katastra. Každý, koho práv sa dotýka rozhodnutie správneho orgánu a tým je aj správa katastra, navyiac ak ide o taký tvrdý zásah do ústavných práv, ako je zbavenie majetku, musí byť účastníkom konania.

S poukazom na právne bezvýznamné dôvody odvolania, ale najmä skutočnosť, že súd prvého stupňa sa dostatočne vysporiadal s právnymi i skutkovými dôvodmi vo svojom rozhodnutí, považovala žalobkyňa napadnuté rozhodnutie krajského súdu za vecne správne a navrhla ho potvrdiť a vedľajšieho účastníka zaviazat' aj na náhradu trov odvolacieho konania žalobkyne.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že nie sú podmienky, za ktorých by napadnutý rozsudok mohol potvrdiť (§ 219 ods. 1 OSP) alebo zmeniť (§ 220 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že v konaní podľa druhej a tretej hlavy piatej časti OSP okruh účastníkov v správnom súdnictve je špecificky upravený a je viazaný na účasť v administratívnom konaní. Z tejto právnej úpravy je zrejmé, že okruh účastníkov je závislý na okruhu účastníkov administratívneho rozhodnutia, ktorého výsledkom je napadnuté rozhodnutie.

Podľa § 250 ods. 1 veta prvá OSP účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný.

Podľa § 250 ods. 1 veta druhá v znení účinnom a platnom od 15. októbra 2008 súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Novelou Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 384/2008 Z. z. s účinnosťou od 15. októbra 2008 bolo ustanovenie § 250 ods. 1 doplnené druhou vetou, podľa ktorej súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti vyplývajúce zo správneho rozhodnutia by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté. Táto novela nadobudla platnosť uverejnením v Zbierke zákonov dňa 15. októbra 2008.

Keďže doterajšia právna úprava nezabezpečovala účastníctvo v konaní, ktoré bolo začaté na základe žaloby jedného z účastníkov správneho konania, ani všetkým účastníkom tohto konania ani osobám zúčastneným (§ 14, § 15a správneho poriadku), doplnené ustanovenie rozširuje okruh účastníkov konania o žalobách tak, aby účastníkmi súdneho konania mohli byť aj tí účastníci správneho konania, ktorí sami žalobu nepodali (napr. preto,

že sú s rozhodnutím správneho orgánu spokojní), ale zrušením rozhodnutia správneho orgánu by mohli byť dotknuté ich práva a povinnosti.

O pribratí účastníka do súdneho preskúmovacieho konania vydá súd z úradnej povinnosti uznesenie, ktoré treba doručiť a proti ktorému nie je prípustné odvolanie (246c ods. 1 veta prvá, § 94 ods. 2 druhá veta).

Nakoľko krajský súd napadnutý rozsudok vyhlásil dňa 16. októbra 2008, t.j. po nadobudnutí platnosti a účinnosti zákona č. 384/2008 Z. z. a týmto rozsudkom došlo k zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu, nepribratím do konania aj druhého účastníka katastrálneho konania o povolení vkladu E., s.r.o., mohlo dôjsť k dotknutiu jeho práv.

Kupujúci E., s.r.o., bol nepochybne účastníkom administratívneho konania. V administratívnom konaní, ktorého výsledkom bolo vydané rozhodnutie žalovanej, bolo rozhodnuté najmä o jeho právach a povinnostiach. V tomto konaní sa rozhodlo, že sa povoľuje vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. X., k.ú. R., parc. č. X.-záhrady vo výmere 1 086 m² parc. č. X., zastavané plochy o výmere 205 m² so stavbou súpisné číslo X. rodinný dom. V prospech obchodnej spoločnosti E., s.r.o., ako na nadobúdateľa. Toto rozhodnutie v administratívnom konaní nadobudlo právoplatnosť, a preto nadobúdateľ sa dôvodne ním mienil riadiť. Preto akákoľvek možná zmena tohto rozhodnutia priamo sa dotýka jeho práv a povinností. Hoci takáto zmena rozhodnutí môže nastať „lege artis“ v preskúmovacom konaní súdom, nie je možné z takéhoto konania vylúčiť priamu účasť kupujúceho, na žiadosť ktorého celé administratívne konanie bolo spoluinicované. V opačnom prípade, keďže sa pred súdom koná a rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, by došlo k popretiu podstaty a zmyslu práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Pokiaľ krajský súd s nadobúdateľom nehnuteľnosti ako účastníkom súdneho konania nekonal, hoci rozhodoval o jeho právach a povinnostiach, odňal mu možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP zrušil a podľa ods. 3 citovaného paragrafu v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okrem pribratia oboch účastníkov katastrálneho konania o povolení vkladu podľa § 250 ods. 1 veta druhá OSP, sa v ďalšom konaní musí prvostupňový súd podrobnejšie vyporiadať aj s aktívnou procesnou legitimáciu žalobkyne na podanie žaloby v danej veci.

Podľa § 250 ods. 2 OSP žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

V zmysle citovaného zákonného ustanovenia vety druhej je procesne legitimovaným na podanie žaloby tiež ten, s kým sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ním ako s účastníkom konať malo, pričom to, či niekto je alebo nie je účastníkom správneho konania je definované predovšetkým hmotnoprávnymi znakmi bez ohľadu na to, či s ním správny orgán ako s účastníkom koná. Z toho možno vyvodit' záver, že žalobu môže podať aj ten, koho správny orgán ako účastníka správneho konania pominul, či už nesprávnym výkladom práva alebo nedopatrením. Naopak platí, že ak správny orgán konal ako

s účastníkom správneho konania s niekým, komu nad rámec zákona nesprávne postavenie účastníka priznal, táto osoba žalobnú legitimáciu nemá.

V prípade, ak správny orgán niekomu práva účastníka správneho konania uprie, neoznami mu začatie konania ani mu nedoručí rozhodnutie, má sa postupovať podľa ustanovenia § 250b ods. 2 OSP.

Ak rozhodnutie správneho orgánu nebolo vydané vo formalizovanom procese, potom sa obmedzujúca podmienka § 250b ods. 2 OSP nepoužije a žalobcovi postačí všeobecná žalobná legitimácia vyplývajúca z ustanovenia § 247 ods. 1 OSP, a to, že bol rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátený na svojich právach.

Podľa § 30 ods. 1 katastrálneho zákona účastníkom konania o povolení vkladu je účastník právneho úkonu, na ktorého základe má vzniknúť, zmeniť sa alebo zaniknúť právo k nehnuteľnosti.

Podľa § 31 ods. 6 citovaného zákona rozhodnutie o povolení vkladu nadobúda právoplatnosť dňom jeho vyznačenia. Proti rozhodnutiu, ktorým sa vklad povoľuje, nemožno podať opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 Ústavy SR každému priznáva právo domáhať sa ustanoveným postupom svojich práv na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky, a odsek 2 tohto ustanovenia zaručuje tomu, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Čl. 46 ods. 1 ústavy požaduje, aby sa každý mohol domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Ústavný súd vychádzal z jeho výkladu, podľa ktorého súčasťou obsahu práva podľa čl. 46 ods. 1 je nielen právo každého domáhať sa svojho práva na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky, ale aj právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach. Z toho vyplýva, že každý má ústavné právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje aj o jeho právach a povinnostiach, lebo inak v ňom nemôže chrániť svoje práva a právom chránené záujmy. Zákomom možno stanoviť okruh účastníkov konania a postup domáhania sa práv, ale nemožno ním daný subjekt vylúčiť z konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, lebo to by znamenalo popretie podstaty a zmyslu (čl. 13 ods. 4 ústavy) práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ak je obsahom práva podľa čl. 46 ods. 1 možnosť vyvolať svojím prejavom vôľe konanie súdu alebo iného zákonom určeného orgánu o právach, tak je o to viac jeho obsahom možnosť byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o právach bez toho, aby toto konanie inicioval subjekt práv, o ktorých sa koná. V Slovenskej republike sa zásada, že každý má právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, odvoditeľná vo vzťahu k súdnemu konaniu z niektorých rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (Philis c. Grécko, z 27. augusta 1991, séria A č. 209, Les Saints Monastères c. Grécko, z 1. septembra 1997, séria A č. 301-A) vzťahuje aj na správne konanie, (pozri Nález ÚS SR 3/2002).

V zmysle zhora uvedeného treba postupovať aj pri posudzovaní aktívnej procesnej legitimácie navrhovateľky, pričom sa treba vyporiadať aj s ustanovením § 250b ods. 2 OSP, v ktorom je zakotvený inštitút tzv. **opomenutého účastníka**.

V zmysle tohto ustanovenia ak žalobu teda podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci s ním ako s účastníkom konania mal konať, súd musí zistiť, či mal byť žalobca účastníkom správneho konania (v zmysle správneho poriadku resp. osobitného právneho predpisu) a charakter rozhodnutia, ktoré žalobca žalobou napáda.

Tieto skutočnosti súd zisťuje predovšetkým z obsahu administratívneho spisu, ale aj napr. dotazom na správny orgán, prípadne aj výsluchom doručovateľa.

Súd v týchto prípadoch zabezpečuje, aby správne konanie prebehlo riadne. V zmysle súdnej judikatúry ustanovenie § 250b ods. 2 prelamuje dôsledky § 247 ods. 2 a § 250 ods. 2 OSP v tom, že priznáva procesné právo podať žalobu aj tomu, s kým správny orgán ako s účastníkom konania nekonal, aj keď žalobca účastníkom konania bol a napadnuté rozhodnutie mu nebolo doručené. Vo svojom dôsledku toto ustanovenie pripúšťa podanie žaloby aj proti neprávoplatnému rozhodnutiu a pri nevyčerpaní opravných prostriedkov a to v záujme dôslednej ochrany práv fyzických a právnických osôb (bližšie pozri napr. Soudní judikatura ve věcech správních 662/2000).

Ak súd dospeje k záveru, že so žalobcom sa malo konať ako s účastníkom konania, uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie. Podľa okolností prípadu môže odložiť vykonateľnosť tohto rozhodnutia.

V novom rozhodnutí nanovo súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov celého súdneho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 17. júna 2009

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth